

"בעלי השוטר מרביץ לי!"

טוענות מרצדס אזולאי

"אשתי מרביצה לי!"

עונה בעלה

מרצדס-לפני בגיל 30. מרצדס אזולאי, אם לשלושה ילדים, היא אשה יפה בדרך כלל — כאשר היא לא חבוטה.

מרצדס-אחרי כן נראתה אשתו של השוטר אזולאי אחרי סצינת ה"מריבה": כל פרצופה היה חבול ומוכה.

העיניים. סחתי מאוד ממנו, או בגלל זה לא התגרשתי עד עכשיו. עד כאן, גירסתה של מרצדס. הגירסה השנייה היא של השוטר אזולאי, שלאחר תאונת הדרכים שיחיה לו עם המרצדס, הסתגר מאחורי סורג זברייה, סירב ליצור קומוניקציה עם העולם החיצון. מדווח כתב העולם הזה שיצא לאתר ההסרטה: כששמע סמל שלמה אזולאי מי אני, סגר את הדלת, ונעל אותה פעמיים. מעבר לדלת הנעולה, שמעתי את צעקתה של מרצדס חבוטת הגריל: "הוא לא נותן לי לצאת מהבית. הוא לא רוצה שאני אדבר איתך."

אחרי קוראים לי טרייני, מיהרה הוליווד האטלקית ליצר את מתייכיים לקרא לי טרייני. אחרי בלש ושמו שאפט, מיהרה הוליווד האמיתית להפיק את שאפט מס. 2. כל הצלחה, בעולם הסרטים, זוכה מיד להמשך או היקוי, כדי לנצל את הקוניונקטורה. רק הצלחה אחת לא זכתה, משום מה, לזנב הנצחי: היצירה הישראלית השוטר אזולאי נותרה עד היום, ככל יצירת-מופת אמיתית, באורגניל בלבד. עתה, יוכל המפיק לתקן את המעוות — ולחסוך אפילו תסריטאי. את התסריט, הוא יוכל לקחת, כמו כל גדולי הגל החדש, מהחיים עצמם. ליתר דיוק: מי

הצרות הצרות הצרות של השוטר אזולאי

רק לאחר פעולת שיכנוע מסוימת מצידו של הכתב, נפתחה הדלת. זהו שוטר אזולאי — גבר שחרחר, נמוך קומה, ובעל שפם דקיק — ניאות לת רום את חלקו לעלילה. **סיפור אזולאי, כשהוא מדבר בשקט ובעיבורית צחה:** אני מעולם לא הרבצתי לאישתי, לא נגעתי בה באצבע. ההיפך הוא הנכון: היא תמיד הרביצה לי. אני סבלתי זאת בשקט, כדי לשמור על שלמות המשפחה. בטעם היא, כשהיא הופיעה עם פני עים וחבורות בבית-החולים, היא סרטה את עצמה בכוונה, כדי להעליל עלי שאני עשיתי את זה. כל הסיכסוך התחיל מזה שהיא התיחילה לצאת בערב. היא ממש התיחילה לבגוד בי. היא בגדה בי עם גבר אחד זקן, שאחר כך רצה לעשות לנו בחינם ארון מטבח ששווה אלף לירות. אז ידעתי שהיא בוגדת בי. אבל למרות הכל אני אוהב אותה. למרות שהיא מרביצה לי ולילדים, אני לא רוצה להתגרש ממנה. אני יודע שהיא קצת לא בסדר, אבל למרות זאת אני מוכן להישאר ולחיות איתה. עד כאן, גירסתו של השוטר אזולאי. כאשר נתבקש דובר משטרת חיפה, לחגיב על התסריט — סירב לענות.

עד לידי כך שהייתי צריכה לברוח מהבית. גרתי שלושה חודשים אצל זקנה אחת בחיפה. ישבתי אצלה כל הזמן ולא יצאתי החוצה. כי לא יכולתי להחזיק מעמד בלי הילדים שלי. אבל הוא ניצל טוב את הזמן, והמריד את הילדים נגדי. **קריצה** * **לשוטר אזולאי** **ה** תלוננתי במשטרה אולי מאי תיים טעמים. אבל זה שום דבר לא עוזר. כל השוטרים הם חברים שלו. הגעתי למר רון זמר סרנקל, וגם זה לא עזר. פעם הלכתי למשטרה להתלונן, ושלמה בא איתי. השוטר שקיבל את התלונה צחק ואמר לו: "מה נעשה איתך אזולאי?" ונתן לו קריצה. מהתחלה החיים שלי איתו היו קשים. באנו ב-1964 מקסבלנקה. גרנו במעברה. לשלמה לא הייתה עבודה. אז אני אמרתי לו, לך תהיה שוטר. הוא לא רצה בהתיחלה, אבל בסוף ראה שאין ברירה אחרת והלך להיות שוטר. כל הזמן שהוא היה בקורס שוטרים בשפרעם, אני עבדתי כתופרת כדי לעזור לפרנס את המשפחה. כשאמרתי לו שאני רוצה להתגרש, הוא אמר שקודם הוא יוציא לי את

ממן לא עונה. אך כשאזולאי רוצה להצטרף, הוא חוסם בעדו את הכניסה למכונית: "אני לא צריך אותך. אני אקח אותה לבד לבית-החולים." הסצינה בבית-החולים קצרה. הרופא התורן מחליט להשאיר את מרצדס מאושפזת למשך הלילה. למחרת, היא חוזרת הביתה. כשבידה אישור כי נחר בלה קשות. **מכאן מתפצל התסריט לשתי גירסות. האחת, של מרצדס, הנשואה רבעה בן ה-34 15 שנה.** בעלי מאוד קנאי. מספיק שהוא יראה אותי מדברת עם מישהו במכולת, ומיד הוא מרביץ לי מכות. אבל למרות שהוא קנאי גם מציע לי הצעות מגונות. פעם למשל הוא הציע לי שנחליף זוגות עם כמה חברים שלו. הוא אמר לי, שאני אלך עם החבר שלו והוא ילך עם אשתו. זאת הפעם היחידה שכל-כך התרגזתי שנתתי לו סטירה. אני לא רוצה לספר מה שקרה לי אחר כך. שבוע הלכתי עם פנסים בעיניים. זאת לא אומרת שהוא לא היה רע אלי גם לפני זה. אבל לפני כשנה וחצי הוא התחיל להרביץ לי כהוגן. כל יום הייתי מקבלת ממנו מנה, ככה על סתם. הייתי תמיד מסתובבת עם עיניים ספרות ועם סימנים כחולים. על כל חגוף. לפני ארבעה חודשים הוא הרביץ לי ככה שלקחו אותי לבית-החולים. זה הגיע

ביתו של השוטר שלמה אזולאי, בשכר נת מחנה-ידוד בחיפה. על תחילת התסריט, אין ויכוח: מרצדס אזולאי, אשתו של שלמה, פורצת מפתח ביתה לרחוב בהיסטריה. זועקת בקול-יקולות: "הוא הורג אותי. הוא רוצה לרצוח אותי." שכנים אחדים יוצאים החוצה, מופתי עים. צעקות ומריבות, בבית השוטר אזולאי, הינם דבר רגיל בשכונה. אבל עד כדי כך? ביחוד שהסמוכים יותר יכלו להבחין, כי פרצופה של מרצדס מלא סימנים ודם. **רועד ומבוהל** * **השוטר אזולאי** מונק בעיקבות האשתו, תופס בידה, מנסה למשוך אותה בכוח חזרה לדירה. מרצדס מתיגדת: "עזוב אותי!" היא צורחת. "אתה תהרוג אותי." אחד השכנים, אברהם ממן, העובד ב"בנק דיסקונט", מונק לעורה. הוא מפריד בין השניים, רואה את פרצופה החבול של האשה, ובלי לומר מילה מכניס אורתי למכוניתו. "בואי, ניסע לבית-החוריים", הוא אומר קצרות. השוטר אזולאי רץ אחרי הפקיד ממן: "לא עשיתי לה כלום. באמת, לא נגעתי בה." הוא קורא בקול רועד, מבוהל.